

[Ivar Hansen]

plan at skabe forudsætninger for, at det kan ske.

Et andet væsentligt punkt i regeringens økonomiske reformprogram er en smidiggørelse af arbejdsmarkedet og indførelse af en dagpenge-reform, der skal give parterne på arbejdsmarkedet et langt større eget ansvar for udviklingen i arbejdsløsheden.

Selv om Socialdemokraterne har svært ved at erkende det, tror jeg, at man i stille stunder vil erkende, at her er et problem, som vi skal have taget fat på at løse, og det er vores forhåbning, at regeringen kan komme nogle skridt videre snarest, eventuelt i forbindelse med kommende trepartsforhandlinger.

Hvis jeg skal summere op, vil jeg sige, at det mest centrale, man kan sige om regeringens økonomiske reform, er for det første, at vi skal sikre, at den private sektor kan vokse markant, for det andet, at vi må standse den offentlige sektors vækst, og for det tredje, at vi skal fjerne flest mulige barrierer, der forhindrer en omstilling i vort samfund til øget produktion og eksport.

Jeg synes, det ville være stærkt beklageligt, hvis et flertal i Folketinget ikke kan enes om at løse de meget klart definerede opgaver.

Jeg ved godt, at der gemmer sig en række ubehagelige beslutninger under disse opgaver. Det ved jeg udmærket godt, men hvis vi viger tilbage fra at tage fat om disse ting, vil der komme til at hvile et centnertungt ansvar på dette Folketing.

Jeg er derfor vældig glad for, at statsministeren siger: Vi vil ikke opgive, vi vil fortsætte, vi vil tage en tårn igen og igen, for vi skal igennem Folketinget med løsninger på disse områder, og det kan ikke ske hurtigt nok.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til de beslutningsforslag, Socialdemokratiet har fremsat, og først til nr. B 13, en indkomstpolitisk rammeaftale, der sikrer en fortsat konkurrenceevneforbedring.

Det synes jeg er en god tilkendegivelse, det vil jeg gerne sige, og det vil jeg gerne kvittere for. Jeg mener, det er en tilkendegivelse, som vi kun kan være enige i, og som vi forhåbentlig kan stå sammen om. Der bliver ikke så forfærdelig meget at forhandle løn om i de kommende år, det kan vi vist godt være enige om, og det bliver vanskeligt. Det forudsætter en god dialog og en tillidsfuld dialog mellem regeringen

og arbejdsmarkedets parter. Det er vi helt klar på.

Men jeg mener ikke, opgaven er umulig, især ikke, hvis vi får gennemført en smidiggørelse af arbejdsmarkedet, så vi kommer væk fra tendenserne til flaskehalse og til det ulykkelige paradoks, hvor der på den ene side er mange arbejdsløse og på den anden side samtidig er en betydelig mangel på arbejdskraft med de tendenser, det i øvrigt giver til lønglidning.

Jeg mener heller ikke, opgaven er umulig, hvis det lykkes for os at få gennemført en sænkning af indkomstskatten, som er langt at foretrække frem for en lønforhøjelse. Vi har diskuteret dette forhold mange gange tidligere her i Folketinget, og det har været svært at skaffe ørenlyd og anerkendelse for det helt indlysende rigtige synspunkt. Det er min opfattelse, at det bliver lettere at skaffe anerkendelse netop for synspunktet om, at skattelettelser på indkomstskatteområdet er klart at foretrække for lønmodtagerne frem for en lønforhøjelse.

Men så kommer alle forslagene fra Socialdemokratiet om restriktioner. Socialdemokratiet er jo et parti, der elsker restriktioner, og sådanne er også med i forslaget over for erhvervslivet, øget priskontrol og investeringstvang. Ja, sådan må jeg tyde det. Jeg har meget svært ved at forstå, hvordan noget sådant skal administreres i praksis, men det må vi jo tale sammen om i Det Politisk-Økonomiske Udvalg.

For os er den slags forslag uantagelige og i øvrigt unødvendige i en situation, hvor konkurrencen øges år for år. Al erfaring viser i øvrigt, at hvis investeringsklimaet er i orden i erhvervslivet, kommer investeringerne helt af sig selv.

Så er der forslaget om en pensionsreform. Den sag havde vi lejlighed til at debattere ret indgående i forbindelse med åbningsdebatten, så jeg vil næsten tro, at synspunkterne står klart ridset op på det punkt. Derfor skal jeg blot her konstatere, i øvrigt med tilfredshed, at regeringen er imod en ensartet tvungen ordning. Det er vi som bekendt også i Venstres folketingsgruppe, men under alle omstændigheder er det et kardinalpunkt for os, at der sikres en afgørende indflydelse på opsparingens placering til den enkelte danske lønmodtager. I øvrigt er vi af den opfattelse, at hele det projekt starter med, at arbejdsmarkedets parter træffer nogle beslutninger og dermed tager ansvaret for projekter af den art.